

Ne feledjük, volt „közben” az úgynevezett *modern*, s ennek, való igaz, kevés magyar irodalmi „egység”, alakzat, urambocsá termék (ne!!) felel meg, s furcsa, hogy a legvirtuózabb magyar poéta, W. S. mester is tulajdonképpen ókonzervatív alapokra épít/épül. Hogy Kosztolányi-rajongó-értő Ottlik Gézaról ne beszéljünk. Konzervatívak voltak az úgynevezett Újhold költői, csak darabosabbak, ám ugyanazt a belső dallamot vitte tovább József Attila is (nem mondom, maximalizálva). Karinthy Frigyes, engedtessek meg, Berda József, a szintén klasszikumi alapokból kisarjadó Füst Milán poézise fogható a modernség kategóriájába – edzőcsapat csak a Nyugat nagyjai mellett. Kosztolányihoz azonban... hogyan is mondjam, arra-érdemesen bármi rajongás ellenére sem jut közelebb az, aki a szép-hangzással, az esztétikával beéri, a nagy tudással, a rugalmassággal, a lelki használhatósággal. Kosztolányit az emberlét elemi kérdései gyötörték, s csöppet sem klasszicizálható nyitottságok, ördöglakatok, ha úgy tetszik. Hogyan legyek ember? Ezek babitsi támaszok (vallás), weöresi áttűnések (virtuozitás emberfeletti), Szép Ernő túl közeli hozzám, hogy összetevőit jól kereshessem... mindegy, segédegyenesek nélkül volt megoldandó kérdés Kosztolányinak. Vegyük ajándéku, hogy küzdelme – ah, a 40, 50, 60 év terjedelmén se – ily ékességes.

PESTI NAPLÓ
NYUG

